

Hur mycket måste man ljuga för sig själv för att passa in?

Hur mycket måste man ljuga för sig själv för att passa in?

Så löd en rad jag slängde ut på Facebook. En vän kommenterade omedelbart: *"Låt oss be en bön för alla säljare, mellanchefer, påläggskalvar, kommunikatörer, personalchefer och andra..."*

Det påminde mig om en boken jag var inne i; [Jag kan ha fel av Björn Lindeblad](#) (hur motstå en bok med den titeln?). Efter en kometkarriär som civilekonom ligger han i sin lyxvilla i Madrid och kommer plötsligt på att andas. Och också att *vara lyckad* inte är samma sak som att *vara lycklig*. Han har i hela sitt unga liv ljugit för sig själv, och blir thailändsk skogsmunk i 17 år.

Men jag svarade min vän: *"Ja. Det gäller inte bara dem. Även dom på botten måste ljuga för sig själva för att passa in."*

Vad menade jag egentligen? För jag "ska" inte skriva krönikor. Förlamad, amputerad, psykisk ohälsa, rullstolsbunden (observera, inte "buren"). Jag nyttjar mycket vård och omsorg; Boendestöd, larm, nattpatrull, hemsjukvård. Jag ägnar hela dagar åt att tacka. Och försöka vara trevlig. För att passa in. Annars blir jag impopulär. Deras fina utbildningar hjälper inte, vissa tål mig inte, och vice versa. Dom måste ljuga. Det sociala kittet. Vilken charad.

Om jag tillåts driva detta till sin spets: Någon har bestämt sig för att ta livet av sig. På riktigt. Han knallar ner till ån för att dränka sig. På vägen stöter han på en gammal bekant. Denne frågar: *"Tjenare, long time no see... hur är läget?"*... Den framtida självspillaren svarar INTE: *"Jo då... för all del, jag ska bara gå och ta livet mig"* (kompakt tystnad...). Då skulle vännen svara: *"Ok... kul att träffas... du, vi... vi"*

får väl ta en bira nån dag?!" (Båda vet att det aldrig kommer ske, socialt kitt). Nej, den olycklige svarar: *"Jodå... för fasen... knallar och småspringer... huvet upp och fötterna ned, som man säger!"*. Han måste ljuga för att passa in. Linda in i sockervadd. Det kallas hänsyn, för vad skulle kompisen gjort? Trots att den olycklige behövt gråta ut vid vännens axel.

Jag har nyligen genomgått det mest pinsamt segdragna glasögonköp i hela mitt plus 50 glasögonberoende. Enormt förarbete, provade och provade. Trots avrådande framhårdade jag, som en åsna. När stunden var inne fick jag mitt livs chock. Vad hade jag gjort? De såg förskräckliga ut, men jag ljög för att passa in. ALLA tyckte dock de var fantastiska. Till och med optikern. JAG visste att det var de snyggaste glasögon jag haft.

Men Jag hatade dom. I två veckor satt jag i fasa, ångest i maggropen varje gång jag måste se mig i spegeln. Men jag ljög för mig själv och dom, som en äktsvensk snäll ponke. Tills bubblan sprack. Jag grät för butikschefen över telefon. Krälade i stoftet. Naturligtvis var det en skitsak. Och nu har jag drömbågarna. Nya glas. 2500 tillbaka. Eller... fanns det inte ett par som var ännu snyggare? Nej, nu räcker det. Jag ljuger denna gång, trots öppet köp.

Eller är det tvärtom? Jag är verkligen sjukt nöjd men en elak röst vill pressa mig: Du har inte kämpat nog. Inte tillräcklig rättshaverist. Du duger inte.

Så kan självlögner också se ut. För att "passa in".

Pär Widmark